

— А то да направимъ тѣй, рече Ясень: ты иди самъ, а азъ съ кираджіе-те щѣ идѣ изъ малкы-ты улицы. Събра щемъ ся изъ вѣнь града.

Петръ пристанѣ на тоя прѣдлогѣ, кой-то му ся видѣ угодень. Той удари изъ главнѣ-тѣ улицѣ, а Ясень въ отстранены-ты улицы. Ала съвсѣмъ противно-то излѣзе, а не както искахѣ братіе-то; Петръ ся разминѣ съ литіѣ-тѣ, а Ясень іѣ срѣщнѣ. Както идеше изъ едниѣ прѣкѣ улицѣ, прѣпрѣчи му пѣть черковна-та литія. Неговий керванѣ трѣбваше да ся спрѣ. Ясень тутакси слѣзе отъ коня и заслони ся задъ прѣвѣ-тѣ отъ нарядены-ты мѣскы, що посеше на гърба си два голѣмы ягко обкованы ковчега, отъ кои-то на дѣно-то у единый почиваше чудотворна-та икона, а той иззади мѣскѣ-тѣ гледаше литіѣ-тѣ. Най-напрѣдѣ носяхѣ крестове и иконы; слѣдѣ тѣхъ подѣ богатѣ мантиѣ отъ аксамитѣ, посипанѣ съ бисерѣ и злато и безцѣнны камѣнїе, постѣпяше тежко тежко побѣдѣлма като овца патриархѣ, кого-то дѣржахѣ исподѣ рѣкѣ два царскы сановника; слѣдѣ патриарха идеше младый царѣ съ богобоязливо наведенѣ главѣ; отъ двѣ-тѣ страны крачахѣ множество попове, а прѣдѣ тѣхъ владыци и черковны старѣйшины, а слѣдѣ тѣя купѣ священство, прѣдѣ кои-то идеше отецѣ Агапій въ чѣрнѣ одѣждѣ, въ знакѣ сиротства, кое-то е снашло черквѣ-тѣ, у коѣ-то той бѣ старѣшина; послѣ идеше войска-та, най-важни-ти чиновници, отбрани-ти граждѣне и т. н. Священство-то пѣше пѣсни и носеше кадѣлицы. Камбани-ти ечяхѣ жално. Въ множество-то народно чуеше ся плачѣ игласна молитва. Литія-та ся точѣ повече отъ цѣлѣ часѣ и цѣла прѣминѣ прѣдѣ иконѣ-тѣ на чудотвореца, кой-то почиваше добрѣ обвѣтъ на дѣно-то на ковчега. Ясень мѣлчещицѣ гледаше, и кога-то прѣминѣ отецѣ Агапій, излѣзе прѣдѣ мѣскѣ-тѣ; а откакѣ